

til at imødegaa grove Uordener. Den Myndighed, Fattigvæsenet ellers faar efter denne Lov, er ikke anderledes, end at det er ganske nødvendigt at tillægge det den. At ordne det saaledes, at Fattigvæsenet, Kommunalbestyrelsen, ikke har nogen som helst Myndighed over dem, der skulle forjærges, saa at de kunne gøre, hvad de ville, kan man ikke, i ethvert Tilfælde saa længe vi ville opretholde det Grundlag, hvorpaa vi nu lovgive, og det er man jo enig om at ville. — Der er et andet Spørgsmaal, som flere ærede Medlemmer have berørt, det er Spørgsmaalet om Eftergivelse af Fattighjælp. Den ærede Ordfører var den billigste i sin Dom om det Mindretalsforslag, der er stillet her, og som jeg har erklæret at kunne gaa ind paa. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds gjorde forskellige Bemærkninger om det. Den Begrundelse, det ærede Medlem gav, er jeg, hvad der ogsaa fremgaar af tidligere Udtalelser af mig, til Dels enig i. Jeg er enig i, at Grundloven forudsætter en vis Beslutning, at der tages Beslutning om dette Forhold, og altsaa maa der være noget, der kan besluttes om, der maa der være forskellige Modaliteter til Stede. Men naar det ærede Medlem siger, at det er en selvfølgelig Regel — eller i hvert Fald nær ved at sige, at det er en selvfølgelig Regel — at det er den eneste fornuftige Regel, at man behandler den, der har faaet Fattigunderstøttelse nærmest som en Fallent, saaledes at naar Fallitten er forbi, er det forbi med Fattigunderstøttelsen, vil jeg dog gøre opmærksom paa, at selve Ordlyden af Grundloven taler mod en saadan Opfattelse, der staar nemlig: „ude af Raadighed over sit Bo“ — naar det er forbi, saa er det forbi — og saa staar der: „nyder eller har nydt Understøttelse af Fattigvæsenet, som ikke enten er eftergivet eller tilbagebetalt“, naar den er tilbagebetalt, saa har man det samme Tilfælde som ved Fallenten, saa er det forbi og forbi med det samme. Der har altsaa det ærede Medlem det Tilfælde, som selve Grundloven sætter ved Siden af Fallentens. I øvrigt kan der være Spørgsmaal om, hvad der i dette Tilfælde er det rigtige, men der er overset en Ting, navnlig af et æret Medlem, som talte meget ivrigt om den Materie, det var det ærede Medlem fra Åsøens (Berntsen). Han sagde

nu for det første: Det, vi skulle have, er klare og sikre Bestemmelser. Men, maa jeg spørge, om vi nu have saadanne klare og sikre Bestemmelser? Vi have en Grundlovsbestemmelse, der siger, at Fattigunderstøttelse kan eftergives; men er det en sikker og klar Bestemmelse? Ja, ganske sikkert ere vi enige om, at enhver Kommunalbestyrelse kan anvende den, men naar man forlanger, at den i Forhold til de fattige skal være en sikker og klar Bestemmelse, saa maa det dog være saaledes at forstaa, at de fattige nogenlunde kunne paaregne, hvorledes Bestemmelsen bliver anvendt — ellers er det ikke en sikker og klar Bestemmelse overfor dem — og det er der ikke Spor til. Det er vel bekendt, at Bilskaarligbeden netop kommer frem paa den Maade, at nogle Steder eftergiver man over en lav Sko og andre Steder slet ikke. Nu vil det ærede Medlem dog vel være enig med mig i, at den Bestemmelse om Eftergivelse ogsaa kan misbruges. Det ærede Medlem skildrede — og det kan jeg være meget enig med ham i — hvor prægtigt det vilde være, naar Glendigheden var rettet, naar man hurtigt kom til Eftergivelse og derved opnaaede, at de vedkommende subsisterede uden Fattighjælp herefter. Men jeg sætter nu, at denne Bestemmelse anvendes paa anden Maade, at man af uvedkommende Hensyn — ikke af Hensyn til vedkommendes Bærdighed eller Trang, ikke af Hensyn til Kommunens Læve — har efter Ar eftergiver Fattighjælpen, og vedkommende saa næste Aar falder ind under Fattigvæsenet igen, saa kommer man vist nok til lidet heldige Forhold. Men det, som det ærede Medlem har overset, er den store Principforandring, som Mindretallet og med det Ministeren have erklæret sig villige til at gaa til. Det har det ærede Medlem overset. Det ærede Medlem maa vide, at det Standpunkt, jeg altid har hævdet som det rette, hvorvel det kan virke mindre fuldkomment, er dette at sige, at det er de vedkommende Kommunalbestyrelser, der have fri Beslutning, og jeg kan meget godt blive staaende ved det Standpunkt. Det maa det ærede Medlem ikke tro andet. Men nu gaar man hen og siger, hvad der kan være noget i, at der virkelig kan være Grunde, der tale for at se at komme til faste og sikre Regler og bort fra Bilskaarligheden, og der ville vi saa